

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Գետակ

Քի՛չ էլ լացիր, գետա՛կ վճիտ, կարկաչուն,
Անկյանք ձրմռան ցուրտ կապանքը կրրելով.
Քի՛չ էլ սգա... և ուր որ է քեզ գարուն
Նոր կյանք կրտա՝ քո լաց-սուգին վերջ տալով:

Եվ ազատված սառցե մաշող կապանքից,
Նորից, գետա՛կ, կը թռչկոտես համարձակ,
Եվ կարկաչող՝ ազատ ելած քո կրծքից՝
Խոր անտառում կառնես ազատ արձագանք:

Քեզ վերևից կը փայփայե ժպտալով
Գարնան անամպ պարզ երկինքը կապուտակ.
Եվ դյութական հրրապուրիչ գույներով
Քո ջրերում կը շողշողա արեգակ:

Եվ վաղորդյան հով գեփյուռը գարնային
Մեղմ կը հուզե մաքուր կուրծքդ կուսական.
Դալար ափիդ պարզ ժրպիտը երեսին,
Քեզ անոթխած կ'ողջունես հեզ շուշան:

Քի՛չ էլ լացիր, գետա՛կ վճիտ, կարկաչուն,
Դաժան ձրմռան ցուրտ կապանքը կրրելով.
Քի՛չ էլ, քի՛չ էլ... և ուր որ է վառ գարուն

Նոր կյանք կըտա՝ քո լաց-սուգին վերջ տալով...

1890, 10 նոյեմբերի